

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๐

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันอังคารที่ ๑๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๑๐ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) วันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ - ๑๘ มกราคม ๒๕๖๐

พ.ศ. ๒๕๖๐

(๗)

ครั้งที่ ๓๐/๒๔๗๐ (ตามญ)

๓. รับรองรายงาน การ ประชุม ครั้งที่ ๓/๒๔๗๐
(ตามญ) สมัยที่ ๒ ๕๗๓
๔. รัฐบาลตอบกระทู้ถามสมาชิกสภา
ก. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติ ไร่ ร่ม จำนำ
ของนายเทพ โชตินุชิต ๕๗๓-๕๗๕
ข. เรื่อง ทิ้งร่างวางเปล่า และ พระราชบัญญัติ
ออกโฉนด ของนายเตียงเสียน พันธุเศรษฐ ๕๗๕-๕๗๗
ค. เรื่อง การบรรจุนักการทูตออกเพื่อสมัคร
รับเลือกตั้งเป็น ผู้แทนราษฎร ของ นาย
ได้กัณ สุภีระ ๕๗๗-๕๗๘
ง. เรื่อง ประเทศ คิดว่าไม่ชอบ ชาว ของ สยาม
ของนายเทพ โชตินุชิต ๕๗๘-๕๗๙

(๘)

๑. เรื่อง ต่อมาต่อม ภาวะ กรรมกร ของ นาย
เต็งเลี่ยม พันชเค็รชฐ ๕๘๕-๕๘๘
๒. เรื่อง ตำแหน่งงานจัดหางานให้กรรมกร ของ
ค. สงวน พะนุงพงค์ ๕๘๘-๕๙๐
๓. เรื่อง บัญชีคอกัดสัตว์ ของนายถ้วาง ถิ่นท.
พันธ์ ๕๙๐-๕๙๓
๓. ร่าง พระราชบัญญัติ โอนกรรมสิทธิ์ ที่ อดัดาร-
พัตนิก และที่ อดักุรัตน คำบตโนเมืองจังหวัด
อบตราชธานี พ.ศ. ๒๕๘๐ พิจารณาเป็น
วาระที่ ๒-๓ ๕๙๕-๕๙๕
๕. ร่างพระราชบัญญัติ โอนกรรมสิทธิ์ที่วัดไผ่ดอม
คำบตนครสวรรค์ออก จังหวัดนครสวรรค์ ให้
แก่กระทรวงกลาโหม พ.ศ. ๒๕๘๐ พิจารณา
เป็นวาระที่ ๒-๓ ๕๙๕
๕. เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยวิชา
ธรรมศาสตร์และการเมือง พ.ศ. ๒๕๘๐ ของ
นายปรีกษ์ แก้วปดั่ง ๕๙๕-๕๙๓
๖. เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประ-
มอด กฎหมายวิธี พิจารณา คอถาม แห่ง พ.ศ.
๒๕๘๐ ของนายเทพ โชคินุชิต ๕๙๓-๕๙๘

แก้คำผิด

<u>หน้า</u>	<u>บรรทัด</u>	<u>คำผิด</u>	<u>คำถูก</u>
๘	๓๓	เดชาธิกรรต์ภาฯ	เดชาธิกรรต์ภาฯ
๖๖	๕	เซ่น	เซ่น
๘๒	๓	ถิ่น	ถิ่น
๘๖	๓๓	ถนน	ถนน
๓๐๘	๕	ชุมชนอนุสาถน	ชุมชนอนุสาถน
๓๓๓	๓๓	ประชาศภาฯ	ประชานต์ภาฯ
๓๓๖	๘	พิจารณา	พิจารณา
๓๓๖	๘	รัฐมนตรี	รัฐมนตรี
๓๔๓	๖	โครงการน	โครงการน
๓๓๕	๘	กรรมาธิการ	กรรมาธิการ
๓๓๕	๘	ตรวจ	ตรวจ
๓๓๕	๘	ครบ	ครบ
๓๓๕	๓๐	ความ	ความ
๓๖๕	๘	ฉบับ	ฉบับ
๓๘๕	สุดท้าย	ของ	ของ

<u>หน้า</u>	<u>บรรทัด</u>	<u>คำผิด</u>	<u>คำถูก</u>
๒๘๓	๓	เข้า	เข้า
๒๘๓	๘	รัฐมนตรี	รัฐมนตรี
๒๘๓	๓๕	รัฐมนตรีว่าการ	รัฐมนตรีว่าการ
๒๘๕	๕	ชานิต	ชานิต
๒๘๓	๓๖	เอง	เอง
๓๒๒	๕	มอง	ของ
๓๖๒	๖	ต้น พงศ์สุวรรณ	ต้น พงศ์สุวรรณ
๓๗๕	๓	๓ ทนค	๓ ทน
๓๗๗	๕	ฮาดูจ	ฮาดูจ
๔๖๓	๘	กระทรวง	กฏกระทรวง
๔๖๕	๓๗	ตุลาการ	ตุลาการ
๔๖๖	๘	คณะตุลาการ	คณะกรรมการตุลาการ
๔๗๗	๓	น.ต.	น.ท.
๔๘๒	๘	เข้า	เข้า
๔๘๕	๓๕	ของ	ขอ
๕๐๗	๘	ประชาธิปไตย	ประชาธิปไตย
๕๐๗	๓๕	ประชาธิปไตย	ประชาธิปไตย
๕๐๘	๓๓	ธิปไตย	ธิปไตย
๕๓๕	๓๐	ธิปไตย	ธิปไตย

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑๐/๒๔๘๐ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๒

วันอังคารที่ ๑๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๘๐

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๒ นาฬิกา

ประธานสภาฯ : วันนั้นสมาชิกมาประชุม ๑๕๒ ท่านเป็นองค์
ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมรับรอง รายงานการประชุมครั้ง
ที่ ๑ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๒ เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นประกา
ไร ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ ในวาระต่อไป ขอให้ตอบกระทู้ถาม
กระทู้ที่ ๑ ของนายเทพ โชตินุชิต เรื่องพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ
ทแก่ไข

๑๕.๓๓ น.

นายเทพ โชตินุชิต (จุฬารัตน์) : เนื่องจากรัฐบาลได้ประกาศ
ใช้พระราชบัญญัติโรงรับจำนำแก้ไข พ.ศ. ๒๔๗๐ น ในพระราช
บัญญัติฉบับนี้มีข้อผูกมัดผู้ผูกขาด มากกว่ากฎหมายเดิม อาทิ คอกเบี้ย
และค่าใบอนุญาต ตลอดจนการประมูล เมื่อเป็นดังนี้ จึงอาจมีผู้ไม่สำ

มารอรับทำการผูกขาดตั้งโรงรับจำนำได้ จึงขอทราบว่ ๑. รัฐบาล คำนี้บ้างใหม่ว่า อาจมีผู้เด็กตั้งไม่ยอม รับทำการผูกขาดตั้งโรงรับจำนำมากแห่งด้วยกัน ๒. ถ้าหากจะเป็นไปดังข้อ ๑ รัฐบาลได้เตรียมการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อการณ์นี้ได้ดองหน้าบ้างหรือเปล่า

น.ต. หลวงข้าราชการวิเศษ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: รัฐบาลขอตอบดังนี้ ๑. รัฐบาลได้คำนึงอยู่เสมอเหมือนกันว่า อาจจะมีโรงรับจำนำเด็กตั้งไปบ้าง แต่ก็คงไม่ถึงกับเป็นจำนวนที่น่าวิตก อนึ่งในขณะนี้สำหรับจังหวัดพระนครและธนบุรีได้มีโรงรับจำนำอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งเกินแก่ความต้องการของท้องถิ่น แม้จะมีการเด็กตั้งไปบ้าง ก็ย่อมไม่ก่อให้เกิด ความเสียหาย ขึ้นอย่างใด เพราะเมื่อโรงรับจำนำมีจำนวนพอเหมาะ พอควรแล้ว รายได้ก็ย่อมเพิ่มพูนมากขึ้น อันเป็นประโยชน์แก่โรงรับจำนำนั้นๆ เอง และทั้งจะเป็นการระมัดระวังการทุจริตของเจ้าหน้าที่ยอีกด้วย ๒. เป็นการคาดหมายล่วงหน้าซึ่งอาจจะไม่แน่นอน แต่อย่างไรก็ดี หากจะมีเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้น รัฐบาลก็มีวิธีการที่จะแก้ไข ความเสียหายได้

นายเทพ โชตินิชิต (ช.น.ร.): ฉะเพาะข้อ ๑ ข้าพเจ้าพอใจแต่ในข้อ ๒ บอกว่า ถ้าหากว่าเด็กตั้งนั้นจน กั้นหนทางบ้องกัน ความเสียหายใดนั้น หมายความว่ารัฐบาลจะกระทำเองตั้งนั้นหรือ หรือว่าจะคิดวิธีใด

๑๕,๓๕๗.

น.ค. หลวงข้าวงมาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กล่าวไว้แต่จ้่าเทศมณฑลอาจจะทำโรงรับจำนำได้ เพราะฉะนั้นในกรณีซึ่ง ถ้าจะไม่มีโรงรับจำนำจนถึงกับจะเกิดอันตรายแล้ว เทศมณฑลก็อาจจะเข้าทำกาารนั้นๆ ได้

ประธานสภาฯ: กระตุ้ต่อไป ของนายเล่งเสียน พันธเศรษฐ เรื่องที่ดินรกร้างว่างเปล่าและพระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดิน

นายเล่งเสียน พันธเศรษฐ (เชียงใหม่): ข้าพเจ้าขอตั้งกระตุ้ตามรัฐมนตรีเกษตรราธิการดังนี้ ๑. ข้าพเจ้าขอทราบว่าที่ดินซึ่งยังรกร้างว่างเปล่า (ยังมีได้บุกเบิกหรือหักร้างตางพง) ในพระราชอาณาจักรดยยามนี้อยู่ที่ไร และดำหรัับ พ.ศ. ๒๕๑๘ จำนวนเนื้อที่คนรกร้างว่างเปล่าที่ถูกบุกเบิกใช้ ทำการเพาะปลูก มีจำนวนเท่าใด ๒. ข้าพเจ้าขอทราบว่าดำหรัับพลเมืองที่ยากจนไม่มีทุนทรัพย์นั้น รัฐบาลมีนโยบายในอันที่จะช่วยเหลือให้ มีที่ดินดำหรัับอาศัย และทำการเพาะปลูกเพื่อการทรงชีพหรือไม่ หากรัฐบาลมีนโยบายเช่นนั้น ขอทราบจ้่าทำไมรัฐบาลจึงรีบเร่งออกพระราชบัญญัติ ออกโฉนดที่ดิน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งตามพระราชบัญญัตินี้ เป็นแต่มีอน กักกันคนยากจนนี้ ไม่สามารถจะหาเงินทองมาเสียค่าธรรมเนียมในการ จั้มจอง ที่ดิน หรือขอใบเหยียบย่ำได้ เมื่อรัฐบาล ตระหนักถึง ความเดือดร้อน ของราษฎรในเรื่องนี้ จะมีทางแก้ไขได้เพียงใดหรือไม่

๓.๕.๓๗ ๕.

น.ท. หลวงศุภชลาศัย ร.น. รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
 เกษตรธิการ : รัฐบาลขอตอบว่า ๑. จำนวนเนื้อที่ดิน ต.ร.ร.ร.
 ว่างเปล่าไม่มีสถิติ จำนวนเนื้อที่บุกเบิกทำการเพาะปลูกใน พ.ศ. ๒๔๗๘
 ไม่มีสถิติแน่นอน เพราะเวลานั้นราษฎรทำการจับของที่ดินมือเปล่าได้
 ๒. รัฐบาลมีนโยบายที่จะช่วยเหลือ ราษฎรที่ยากจน และเวลานี้ก็ได้
 ดำเนินการอยู่แล้ว โดยจัดตั้งสหกรณ์ ราชอาณาจักรชน ท้องที่ ปทุมธานี
 และกำลังดำเนินการ จัดตั้ง สหกรณ์ นิคม ชน ใน ท้องที่ เข้มองแม่แฝก
 จังหวัดเชียงใหม่ วิธีการของสหกรณ์ทั้งสองรูปนั้นจุดประสงค์จะช่วยเหลือ
 กสิกรที่ยากจนไม่มีทุนทรัพย์และที่ดินของตน ประกอบอาชีพ แต่เนื่องจาก
 จากเป็นองค์การใหม่ จึงทำเป็นขั้นทดลอง ก่อน เมื่อเป็นผล ดีแล้ว
 รัฐบาลก็จะได้ขยายให้มากขึ้น การออก พระราชบัญญัติ ออกโฉนดที่ดิน
 (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๔๗๘ ซึ่งออกในสมัยรัฐบาลก่อนนั้น รัฐบาล
 นั้นเห็นว่าไม่ได้ กีดกันคนยากจนอย่างใด พระราชบัญญัตินี้ มีความ
 มุ่งหมายอันสำคัญในอันที่จะควบคุมและส่งเสริมให้ผู้จับจอง ทำประ-
 โยชน์อย่างจริงจังในที่ดินนั้น แต่บังคับกันบุคคลบางจำพวกที่จับจองที่
 ดินได้มาก ๆ เพื่อกีดกันและทำประโยชน์จากผู้อื่น โดยตนเองไม่ทำ
 ประโยชน์ ใด ๆ ในที่ดินนั้น ทั้งเป็นทาง คุ้มครอง โภคทรัพย์ ของ
 แผ่นดิน เช่น บ้ำไม้ มิให้ถูก ทำลาย ลง โดยการจับของ มือเปล่าโดย
 พลการอย่างแต่ก่อน แต่เป็นการวางระเบียบการจับจอง และการกีด

ตั้งราคาคนให้เป็นการวัดกมแน่นอนขึ้น ส่วนการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม รัฐบาลก็ได้คำนึงถึงคนยากจนและได้ตกลงต่ำกว่าอัตราเดิมซึ่งนับว่าเป็นอัตราที่ต่ำมากอยู่แล้ว ด้วยเหตุผลดังกล่าวแล้ว รัฐบาลนี้ยังไม่เห็นเหตุผลอันสมควรจะแก้ไขอย่างไรในขณะนี้

นายเล็งเสียน พันธเศรษฐ (เชียงใหม่) : สำหรับข้อ ๑ นั้นข้าพเจ้าขอชี้กว่า ก็เมื่อรัฐบาลไม่มีสถิติแน่นอนแล้ว รัฐบาลทำไมมีนโยบายจะทำการส่งเสริมเช่นนั้น ฉะนั้นเป็นการที่คิดโดยโง่เขลาหรือในการที่กระทำสำหรับในเรื่องของคน

๑๕.๓๕ น.

น.ท. หลวงศุภชลาศัย ร.น. รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรรากร ; รัฐบาลได้สำรวจแล้วในเรื่องที่จะทำเป็นกาที่แน่นอนแล้ว เช่น ที่จังหวัด ปทุมธานี กับ จังหวัด เชียงใหม่ เป็น การทดลองก่อน

นายเล็งเสียน พันธเศรษฐ (เชียงใหม่) : สำหรับ ข้อ ๑ นี้ ข้าพเจ้าขอทราบ ว่า รัฐบาลบอกว่า พระราชบัญญัติ ฉบับที่ ๑ ก็คือ พระราชบัญญัติ ออก โฉนด ที่ดิน ไม่ เป็น การ กีดกัน คนยากจนนั้น ข้าพเจ้าขอทราบ ว่า คนยากจนนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องเสียเงินค่าธรรมเนียมแล้ว รัฐบาลก็จะอนุญาตเช่นนั้นหรือ เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าเห็นว่า ในพระราชบัญญัติฉบับนี้จะต้องเสียเงินเสียก่อนจึงจะมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินนั้น ก็ขอว่าออกใบหยิบย่ำหรืออะไรให้ ซึ่งแต่เดิมห้ามไม่

๑๕.๕๐ น.

น.ท. หลวงศุภชลาศัย ร.น. รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
เกษตรราธิการ: การท^๑เอาเงินแก่ราษฎรเป็นราคาต่ำ แต่เดิมมาเรียก^๒
บาทต่อมาได^๓แก้ไขเป็น บาทห้าสิบต่าง^๔ เพื่อเห็นแก่ ความยากจน
ของราษฎร ถ้าจะปล่อยให้ทำโดยมือเปล่าไปโดยพดการแต่^๕ ก็ค^๖
นั้นจะเสียหายมาด

นายเล่งเสียน พันชเศรษฐ (เชียงใหม่): ตามที่ รัฐบาล
ตอบว่า คิดราคา^๑ที่เรียกเก็บเงิน^๒นั้น เป็นราคาต่ำ ต่ำกับคนที่ ยากจน^๓
นั้นแต่เขาจะทราบ^๔กับประทาน^๕มือเดียวก็ยังไม่ยาก การที่จะเอาเงิน^๖บาท
ถึง^๗ร้อยใหญ่ รัฐบาลไม่มองเห็นเหตุ^๘ก^๙ถาวร^{๑๐}หรือ

น.ต. หลวงศุภชลาศัย ร.น. รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
เกษตรราธิการ: ในท้าย พระราชบัญญัติ^๑มีอยู่ ปรากฏว่า ถ้าหากว่า
ราษฎรยากจน^๒จริงและเจ้าหน้าที่รายงานมา^๓เป็นหลักฐาน ก็คงจะ^๔เว้นได้
เหมือนกัน

ประธานสภาฯ: กระ^๑ที่^๒คือไปของ นายโต^๓กัน สุก^๔ธีระ เรื่อง
การบรรจุ^๕ราชการที่^๖ถ^๗ออก^๘เพื่อ^๙สมัคร^{๑๐}รับ^{๑๑}ต่อ^{๑๒}คง^{๑๓}เป็น^{๑๔}ผู้^{๑๕}แทน^{๑๖}ราษฎร

๑๕.๕๑ น.

นายโสภณ สุก^๑ธีระ (ขอนแก่น): ข้าพเจ้าขอ^๒ตั้ง^๓กระทู^๔ถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย^๕ค^๖ง^๗นี้ ๑. การบรรจุ^๘ราชการ

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น): ข้าพเจ้าขอชี้แจงต่อไปว่า การที่ท่านตอบข้าพเจ้าเมื่อก่อนไม่ตรงกับคำถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเองก็ทราบเหมือนกันว่า กฎหมาย อาญา มีใจความว่าอย่างไร และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนมีใจความอย่างไร แต่ข้าพเจ้าใคร่จะทราบถึงนโยบายที่ท่านจะมีต่อมันอย่างไร แม้ว่าจะมีกฎหมายอาญาของมันแต่ก็ถาม ถ้าท่านตอบไม่ได้ข้าพเจ้าจะบอกให้ก็ได้

ประธานสภาฯ: ไม่ใช่คำถามนี้ท่าน นี่ท่านจะบอกเขา เขาไม่อยากจะทราบ ท่านถามมาใหม่

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น): ข้าพเจ้าอยากจะทราบว่า นอกจากกฎหมายอาญาและพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ท่านได้ตอบข้าพเจ้าเมื่อก่อนนั้น ท่านมีนโยบายอะไร อย่างอื่น นอกจากนั้นที่จะมีต่อมันได้บ้าง

ม.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: คิดว่า ข้าพเจ้าไม่อยากจะพูดอะไร มาก ขอให้รักษาความเป็นสมาชิกภาพให้ดี รัฐบาลได้ตอบแล้ว ว่า ในเรื่องนี้ได้มีระเบียบได้ มีกฎหมายอยู่แล้ว ก็เป็นการเพียงพอแล้ว เพราะถ้ากฎหมายถัดมาเป็นรองที่เรียกว่า ต่ำคณียที่สุดแล้ว

๑๕.๔๔ น.

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น): ตามที่ท่านกล่าวไว้ใน

ขณะนั้นเรามาถูกหมายอาญาควบคุมอยู่เพียงพอเท่านั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า
ไม่เพียงพอ ข้าพเจ้าใคร่ที่จะถาม ขอรับรองว่าจะขอให้บรรพบุรุษคนที่
สมัครเข้ารับราชการใน เขตต์เดือกตัง นั้นไปในเขตต์ เดือกตังอื่น แม้
แต่ในจังหวัดเดียวกันจะได้หรือไม่

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย: รัฐบาลได้ตอบแล้วว่า ในการที่จะบรรจุใครเข้าที่ใดนั้น
ก็ต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนประกอบ
ด้วยความเหมาะสมของท้องถิ่น ประกอบด้วยความสามารถของบุคคล
นั้นๆ แต่อย่างไรก็ตาม รัฐบาลก็ได้ตอบแล้วว่า การที่จะบรรจุบุคคล
ซึ่งได้ลาออกไปสมัครรับเดือกตัง แต่ไม่ได้รับเดือกตังนั้น ได้พิจารณา
ดูแล้วว่า ก็คือ ใคร่ครวญดูแล้วเห็นว่า การที่บรรจุเช่นนั้นไม่เป็น
การเสียหายแก่ราชการ ทั้งไม่เป็น การไปให้คนอื่นให้ โทษ แก่ ราษฎร
แล้วเราก็ได้บรรจุในที่นั้น ตัวอย่างเช่น กระทรวงมหาดไทยเราได้มี
อยู่ ๒ ราย ก็ขทางกรมราชทัณฑ์ ๑ รายกับกรมโยธาเทศบาลอีก ๑ ราย
ซึ่งทั้ง ๒ รายนี้จะพิจารณาดูจะเห็นได้ว่า ไม่มีทางที่จะติดกตามกะที่ตาม
ของผู้ตั้งเลย นอกจากนั้นในเรื่องตำแหน่ง นายอำเภอ หรือข้าหลวงซึ่ง
เป็นตำแหน่งการปกครองนั้น เราไม่ได้บรรจุในเขตต์ซึ่งเขาสมัครรับเดือกตัง

๑๕.๔๖ น.

นายโสภณ สุภธีระ (รอนแก่น): ข้าพเจ้า ขอ ชักข้อไปว่า

เช่น สมมติว่าผู้ ก่อตั้งบริษัทเอกชนเป็นกรรมการ ข้าเถอ เช่นนี้เป็นต้น
ถ้า สมมติว่าท่านบรรจุในเขต รั้งเดอกลงไปได้ เราอาจ ใช้ คำ-
รณรงค์หน้าที โดยปริยายเพื่อความขุดกิจกรรมแก่ผู้ที่ไม่สนับสนุนการ
เดอกลงของเขาได้ เช่นนี้ ท่านรัฐมนตรีจะถือว่า การบรรจุกรรมการ
ตัวเถอเช่นนั้นจะเป็นภัยและเป็นการเสียหายแก่ราชการหรือไม่

น.ค. หลวงข้ารงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย: ได้ตอบแล้วว่าไม่มีการบรรจุเช่นนั้น

ประธานสภาฯ: ครบ ๓ คนแล้ว ท่านขอให้ตอบกระทู้ถามที่ ๒
ของนายเทพ โชติณัฐิต เรื่องประเทศคิวบาไม่ซื้อข้าวของสยาม

นายเทพ โชติณัฐิต (ชุณห์): ประเทศคิวบาเคยเป็นตลาด
ข้าวสำคัญแห่งหนึ่งของสยาม บัดนี้ปรากฏว่าคิวบาไม่ยอมทำการซื้อ
ข้าวของสยาม จึงขอทราบค่า ๑. คิวบาไม่ยอมซื้อข้าวของสยามนั้น
โดยเขามีข้อแม้อน่างใดกับเราบ้างหรือไม่ ๒. ถ้ามีตั้งข้อ ๑. รัฐบาล
จะจัดการตามข้อแม้ของเราไม่ได้หรือไม่ เพราะอะไร

๑๕.๔๗ น.

พ.อ. หลวงชำนาญยุทธศิลป์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
เศรษฐการ: รัฐบาลขอตอบว่า ที่ท่านว่า "คิวบาไม่ยอมทำการ
ซื้อข้าวของสยาม" นั้น ท่านคงหมายความว่าอย่างอื่น เพราะการซื้อ
ข้าวเราจากสยามกับคิวบานั่นยังทำตลอดมาจนทุกวันนี้ แต่เราพอใจขอ

คอบคความหมายของท่านดังนี้ คือว่า เป็นแต่เพียง ออกบัญญัติอัตรา
 ภาษี ดินค้าเราเข้าใหม่ ซึ่งรวมทั้งข้าวด้วย มีข้อความสำคัญว่า
 ประเทศใด ซื้อสินค้าจากคองบา มีค่าตั้งแต่ ๕๐ เปอร เซนต์ ของสินค้าที่
 ประเทศนั้นตั้งไปขายให้ คองบาขึ้นไป คองบาเก็บภาษีสินค้าของประเทศ
 นั้นในอัตราห้า ๒. ถ้าประเทศใด ซื้อสินค้า จากคองบา ตั้งแต่
 ๒๕-๕๐ เปอร เซนต์ ของสินค้าที่ตั้งไปขายให้ คองบา ต้องเสียภาษี
 สินค้ากับอีกเพิ่มอีก ๒๕ เปอร เซนต์ ๓. ถ้าประเทศใด ซื้อสินค้าจากคองบา
 ค่ากว่า ๒๕ เปอร เซนต์ ของสินค้าที่ตั้งไปขาย ต้องเสียภาษีในอัตรา
 นั้นตั้ง ประเทศสยามอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องเสียภาษีนั้นตั้ง เพราะเรา
 ขายข้าวให้ คองบาฝ่ายเดียว และซื้อสินค้าจากคองบาเป็นจำนวนน้อยที่
 สุด รัฐบาลไทยพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีช่องทางที่จะดำเนินการให้เสีย
 ภาษีค่าคงได้ เพราะสินค้า ของคองบา ที่เราอาจซื้อได้ ก็มีแต่น้ำตาล
 และถึงแม้ว่าจะตั้งชื่อน้ำตาลคองบาเข้ามาใช้ทั้งประเทศ และชาวเรา
 ต้องชื่อน้ำตาลแพงชนทอหนักดี เงินค่าน้ำตาลที่เราซื้อคงยังไม่
 ถึง ๒๕ เปอร เซนต์ของค่าสินค้าข้าวที่เราขายไป แปลว่าเราจะต้อง
 เสียภาษีนั้นตั้งอยู่นั่นเอง

นายเทพ โชตินุชิต (ชุนช) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีช่วยว่า
 การบอกมา แม้เราจะซื้อ น้ำตาล ก็ยังไม่ม้อตราถึง ๒๕ เปอร เซนต์
 อยากรจะทราบว่าได้ตั้งม้อทำการซื้อของจากเขามาบ้างหรือเปล่า หรือ
 เป็นแต่เพียงว่าคาดคะเนเอาเท่านั้น

๑๕.๔๕ น.

พ.อ. หลวงชำนาญยุทธศิลป์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
เศรษฐการ: เราได้ตรวจตามสถิติแล้ว เจดานในประเทศไทยเรา
ได้ตรวจตามสถิติแล้ว ปรากฏว่า สินค้าที่เราซื้อจากกิจบานนมชักร
น้ำตาล กาแฟ จำนวนที่เราซื้อเจดากนมชักรเท่านั้นเอง นอกจากนี้
นั้นก็ไม่มีอะไร และคิดอย่างอื่นยังไม่ได้ นอกจากนี้จะคิด แต่เพียง
น้ำตาลเท่านั้น

นายเทพ โชตินุชิต (ชุนซ์): นอกจากนี้เราจะซื้อสินค้า
ของเราแล้ว รัฐบาลมีนโยบายอย่างไรที่เราจะพยายามให้ สินค้าซื้อ
ชาวของเราได้ทั้งที่ รัฐบาลควรระทำการขายได้บ้างหรือไม่

พ.อ. หลวงชำนาญยุทธศิลป์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
เศรษฐการ: รัฐบาลได้ชอบแล้วว่า เวลานี้ก็ยังทำการซื้อขายชาว
ชอยู่กับประเทศกิจบาน. บัดนี้ประเทศกิจบานก็ยังตั้งซื้อชาวของเราอยู่ใน
เวลานี้เรื่อย ๆ ประมาณ ๒ หมื่นตัน

ประธานสภาฯ: กระทู้ถามต่อไป ของนายเด่งเดียน พันชเศรษฐ
เรื่อง การด้อยลงภาวะกรรมกร

๑๕.๕๐ น.

นายเล่งเสียน พันชเศรษฐ (เชียงใหม่): สำหรับกระทู้
ถามข้อ ๑ ข้าพเจ้า ทราบว่า รัฐบาล กำลังดำเนินการอยู่แล้ว เพราะ

๕. ข้าราชการออกนอก คือไปรับเข้า ขอบเขตที่ตามรัฐธรรมนูญว่าการ
 กระทรวงเศรษฐกิจว่า ๒. รัฐบาลนี้เห็นว่าพอแก่การทรงชีพของ
 กรรมกรบางท้องถิ่นที่ได้รับค่าจ้าง แรงงาน เพียงวันละ ๒๕-๓๐-๔๐
 สตางค์หรือไม่ และรัฐบาลเห็นเป็นการจำเป็นหรือไม่ในอันที่จะหา
 ทางช่วยเหลือนอกกรรมกรให้ ได้รับค่าจ้างแรงงานพอควรแก่การทรงชีพ
 เช่นกำหนด ค่าจ้าง แรงงานขั้นต่ำ สำหรับกรรมกรของรัฐบาล และ
 องค์การสาธารณะ (เทศบาล) ๓. รัฐบาลได้คิดที่จะให้ความ
 ประกันความทุกข์ยากของกรรมกรที่ได้รับบาดเจ็บ ทุพพลภาพภายใน
 กรณีอุบัติเหตุที่อันอาจเป็น อันตรายต่อความปลอดภัยหรือชีวิตของ
 กรรมกรประการใดหรือไม่ เพราะแม้แต่นักโทษ ผู้ถูกจำกัดสิทธิ
 ตามกฎหมาย ก็ยัง ได้รับความปลอดภัย ตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราช
 บัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๗

๑๕.๕๒ น.

พ.อ. หลวงชำนาญบุษยศิลป์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
 เศรษฐกิจ : กระทรวงเศรษฐกิจของคอบเขตที่ตั้ง

ในคำถามข้อ ๒ การกำหนดค่าแรงงานนั้น ท่านจะถือแต่การ
 ทรงชีพของกรรมกรทุกคนอย่างเดียวกันไม่ได้ การทรงชีพเป็นเพียงเหตุ
 หนึ่งประกอบเท่านั้น ความชำนาญ ความอุตสาหกรรม ความอดทนเป็น
 ปัจจัยสำคัญประกอบ ถ้าท่านถือการทรงชีพของกรรมกรทุกคนเป็น

บรรทัดฐานอย่างเดียวกันจะทำให้กรรมกรไม่มั่งงานทำมากขึ้น ส่วน
 ที่ท่านถามถึงกำหนด ค่าจ้าง แรงงาน สำหรับ กรรมกร ของรัฐบาลว่า
 รัฐบาลเห็นเป็นการจำเป็นหรือไม่ที่จะช่วยเหลือกรรมกรให้ได้รับค่า
 จ้างแรงงานพอควรแก่การทรงชีพนั้น รัฐบาลขอตอบว่า รัฐบาล
 คำนึงถึง การทรงชีพ ของกรรมกรเป็นอย่างดี ในกรณี กระทรวง
 ต่าง ๆ ก็มีอัตราค่าจ้างแรงงานอย่างแน่นอนตั้งแต่ชั่วโมงละ ๓ ดอลลาร์
 (คือวันละ ๒๔ ดอลลาร์) ถึงชั่วโมงละ ๑๕ ดอลลาร์ (คือวันละ ๖ บาท)
 ทั้งนี้แล้วแต่งานหนักงานเบา งานฝีมือหรือหยาบหรือละเอียด งานชำนาญ
 มากน้อยอย่างไร อย่างไรก็ดี ผู้เริ่มเข้าฝึกงานก็ต้องได้รับค่าแรงเช่น
 ค่าไปก่อน เมื่อผู้บังคับบัญชาเห็นผลของงานก็เพิ่มค่าแรงให้ตามส่วน

๓. ท่านนำ เสนอ นักโทษมา เปรียบเทียบกับ กรรมกร นั้นไม่ ถูก
 เพราะตามที่ท่านอ้าง มาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ ๒๔๗๕
 ว่า แม้แต่นักโทษก็ได้รับค่าความคุ้มครองอันตรายต่อความปลอดภัย
 หรือชีวิตตนนี้ ท่านต้องอ่านพระราชบัญญัตินั้นให้ตลอดถึงมาตรา ๒๖
 และมาตรา ๒๕ ด้วย ซึ่งบัญญัติบังคับผู้ต้องขังให้ทำงานตามที่เจ้า
 พนักงานตั้ง และยังบังคับว่า ผู้ต้องขังไม่มีสิทธิจะโต้ ค่าจ้างด้วยซ้ำ
 แต่อย่างไรก็ดี รัฐบาลได้ คิดที่จะประกันความปลอดภัยของกรรมกร
 ที่ได้รับบาดเจ็บในขณะปฏิบัติหน้าที่ เวลารับกรรมกรระหว่างกระทรวง
 ได้พิจารณา วิธีการบำเหน็จ รางวัลแก่ผู้ต้องขัง ซึ่งปฏิบัติหน้าที่มาเรียบ
 ร้อยจนถึง เวลาชดเชยแรงงานของรัฐบาลไป กับค่าจ้างได้ เด่นในเรื่อง

พ.อ. หลวงชำนาญยุทธศิลป์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
เศรษฐกิจ: ถ้าหากว่ากรรมกรไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ของ
รัฐบาลตั้งแต่วางงานการก็ทำกันไม่ได้เอง แต่อย่าตีมนักโทษกับ
กรรมกรมีข้อขัดแย้งต่างกัน

นายเล่งเสียน พันธเศรษฐ (เชียงใหม่): รัฐบาลคอย
ไม่ตรงกับคำถาม คือข้าพเจ้าต้องการทราบแต่เพียงว่า คำที่ว่านักโทษ
หมายความว่า นักโทษต้องได้รับประโยชน์ ดังว่ากรรมกรเช่นนั้นหรือ

พ.อ. หลวงชำนาญยุทธศิลป์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
เศรษฐกิจ: นักโทษจะได้รับประโยชน์ดังว่ากรรมกรนั้นไม่ได้เป็น
ของกรรมกร

๑๕.๕๖ น.

ประธานสภาฯ : กระทู้ต่อไป ของ นายควม ดงฉวน พะยุงพงศ์
เรื่องสำนักงานจัดหางานให้กรรมกร

ด. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

กระทรวงนี้ได้ตั้งเจ้าหน้าที่ไป ตรวจสอบสถิติและความเป็นอยู่ของ
สำนักงานจัดหางานของเอกชนหรือเปล่า มีสำนักงานไหนในพระนคร
ที่เอาค่านายหน้า สูงกว่ากำหนด บ้างไหม กระทรวงนี้จะมีวิธีแก้ไข
อย่างไรให้สภาพกรรมกรที่ไปตามสำนักงานจัดหางานของเอกชนเป็น
ที่เชื่อถือของปวงชนโดยทั่ว ๆ ไป

๑๕.๕๗ น.

พ.อ. หลวงชำนาญยุทธศิลป์ รัฐมนตรี ช่วยว่าการกระทรวง
เศรษฐกิจ : กระทรวงเศรษฐกิจขอตอบว่า ในพระราชบัญญัติว่า
ด้วยสำนักงานจัดหางาน มีการบังคับอันเป็นสาระ สำคัญแก่สำนักงาน
จัดหางานเพียง ๓ ประการ คือ

๑. ตามมาตรา ๘ ต้องไม่เป็นโรงแรม ที่พักคนเดินทาง โรง
ขายอาหาร

๒. ตามมาตรา ๓๓ ต้องไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง การค้าส่ง

๓. ตามมาตรา ๓๐ ต้องไม่เรียกเงินจ้างเกินอัตราที่กำหนด

ความผิดของสำนักงานจัดหางานตามมาตรา ๘ และ ๓๓ เจ้าหน้าที่
ที่ควบคุมและอำเภอเป็นเจ้าพนักงานควบคุมดูแลอยู่แล้ว ส่วนความผิด
ตามมาตรา ๓๐ ที่ไม่ให้เรียกเงินจ้างเกินอัตรานั้น ไปตรวจตามสถานที่
เช่นว่านั้นไม่พบเป็นแน่ นอกจากจะได้ทราบทางอื่น ฉะนั้นถ้าไม่ได้ชาว
ความผิดแล้ว กระทรวงเศรษฐกิจ จึงไม่ต้อง ตั้งเจ้าหน้าที่ไป ตรวจ
การผิดกันตามพระราชบัญญัติไม่ได้บังคับให้สำนักงานจัดหางานต้อง
ทำ ในพระนครยังไม่ปรากฏว่าสำนักงานไหนเขาจำหน่ายหน้าส่งกว่า
กำหนด ในเรื่องที่จะแก้ไขให้ กรมกรมที่ไปตาม สำนักงาน จัดหางาน
ของเอกชนเป็นที่เช็ดออกของประชาชนโดยทั่ว ๆ ไปนั้น ขณะนี้สำนักงาน
กลางของกระทรวงเศรษฐกิจได้จัดให้มี “ใบแจ้งความประพฤติ”
ขึ้นทดองใช้ และกำลังจัดทำสมุดประวัติเพิ่มเติม ถ้าได้ผลพอใจ ก็
จะบังคับให้ใช้ทั่วไป

๑๕.๕๘ น.

ด. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งข้อซัก
 ค่ำไปว่า การที่มอบการดูแลรักษาให้ตำรวจนั้น กองกรรมกรมี
 ใจทำไม่ถึงไม่จัดการบ้าง

พ.อ. หลวงชำนาญยุทธศิลป์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
 เภรชการ : กฎหมายบอกอย่างนั้น

ประธานสภาฯ : กระทั่งต่อไปของ นายสว่าง สนิทพันธ์ เรื่อง
 บัญชีคอกสัตว์

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณบุรี) : ข้าพเจ้า ขอตั้ง กระ
 ทามคณะรัฐมนตรีดังนี้ ด้วยปรากฏว่าแบบพิมพ์ในบัญชีคอกสำหรับ
 ๑๒บัญชีคอกสัตว์พาหนะที่เกิดใหม่ไม่มีภาพสัตว์ ใด สำหรับให้เจ้า
 หนาทากเดินโยงขอ หมายความว่ากำหนดให้ถูกต้องตามความจริงของสัตว์นั้นๆ
 จึงขอทราบว่ามีบัญชีคอกทดแล้วนั้น ทางการ จะแก้ไขให้มี ภาพ
 รูปพรรณสัตว์ ใดด้วยและให้เจ้าหนาทากเดินโยงขอ ด้วยหมัก และ
 เชนนามรับรองกำกับได้เป็นสำคัญด้วยจะใดหรือไม่ เพราะเหตุใด

๑๖.๐๐ น.

น.ต. หลวงชำนาญวาสุวัต ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 มหาดไทย : รัฐบาลขอตอบว่า การที่จะให้แก้ไข แบบพิมพ์ บัญชีคอก
 คอกสัตว์พาหนะที่ยังไม่มีตัวรูปพรรณ โดยกำหนดให้มีภาพของคอกสัตว์

เพื่อให้เจ้าหน้าที่กำหนดหมายข้อยุติตามตัวจริงของลูกสัตว์ ได้นั้น เห็น
 ว่าไม่เป็นการสมควรอย่างไร เพราะตามแบบพิมพ์ของทางราชการก็
 มีรายการที่จะต้องกรอกขอเท็จจริง เพื่อการตรวจดูข้อได้เพียงพออยู่
 แล้ว และการที่จะปฏิบัติเช่นนั้นกลับทำความยุ่งยากให้แก่เจ้าของสัตว์
 นอก ทั้งในเรื่องด้วยคำกำหนดหมายข้อยุติของลูกสัตว์ย่อมจะตรวจเห็นได้
 ยาก และถือเป็นหลักฐานไม่ได้แน่นอน และข้อยุติคำนี้ ของลูกสัตว์
 ย่อมเปลี่ยนแปลงและเคลื่อนที่ไต่เมื่อใดชน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว อาจ
 จะเป็นผลร้ายแก่เจ้าของสัตว์ ในเมื่อลูกสัตว์นั้นใหญ่ถึงขนาดจะต้องมา
 ขอทำตัวรูปพรรณหรือในกรณีที่เจ้าพนักงานตรวจดูข้อ เจ้าของสัตว์
 หากจะต้องถูกดูข้อส่วนและพินิจหลักฐาน จนถนัดจะเห็น ความบริ-
 สุทธิเห็นตามเป็นต้น ฉะนั้นจึงยังไม่สมควร ที่จะต้องเปลี่ยนแปลงประ-
 การใด

๑๖.๐๐ น.

นายสว่าง สนิทพันธ์ (ผู้พรรณบุรี) : ตามที่รัฐบาลได้ตอบ
 มานี้ ข้าพเจ้ายังสงสัยอยู่ จึงขอซักข้อไปนี้ ทว่า คำทำนุรูปพรรณ
 ของสัตว์อาจจะเปลี่ยนแปลงนั้น ตามระเบียบที่ไต่เคยปฏิบัติกันมา มีหลัก
 แจ่มได้ หรือไม่ว่า การที่จะ ค้างนำสัตว์ ไป ชนม์บัญชี ต่อ เจ้าพนักงาน
 กำหนดผู้ใหญ่บ้าน มีกำหนดหรือเปลวว่าภายในกำหนดกี่วัน หรือกี่เดือน
 กับ

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: ในเรื่องบัญชีตกทอดคดีพาหนะนั้นในกฎหมายไม่มี ในกรณีที่บัญชีตัวอย่างนั้นยังเป็นแค่เพียงระเบียบภายใน ของกระทรวงมหาดไทย เห็นว่าในการที่จะจัดให้มีในเรื่อง บัญชีตกทอดเช่นนี้ จะเป็นการช่วยเหลือราษฎรและเป็นการป้องกันใครผู้ร้าย เพราะฉะนั้นจึงได้ให้กระทำขึ้นเป็นระเบียบการภายใน

๑๖.๐๒ น.

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณบุรี): แต่เดิม รูปพรรณกระบอกสำหรับคดีพาหนะที่ได้นำไปจดทะเบียนนั้น ก็ปรากฏว่า มีการจดทะเบียนไว้ แต่ในเรื่องที่เราจะทำการพรรณของ คดี พาหนะอาจะจะมีการเปลี่ยนแปลงไปนั้น ตามความรู้ของข้าพเจ้าที่เท่าที่ข้าพเจ้าเคยทราบว่ามีว่าตายนั้นของบุคคลที่คดี และบัญชีของคดีพาหนะใด ๆ ก็ดี ไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงไปได้จนกว่าร่างกายของคดีพาหนะนั้น ๆ จะเน่าเปื่อย เพราะฉะนั้นตามที่ท่านรัฐมนตรีบอกว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงไปนั้น อาศัยหลักเกณฑ์อย่างไร

๑๖.๐๓ น.

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

มหาดไทย : ข้าพเจ้าได้ไต่ถามสืบ หอดกเถรทตงท ทานโค คงกระภูถามัน
 เอง คือในความรักของข้าพเจ้าก็เช่นนั้น หมายความว่าคือบางทีเราเห็น
 ฆนของดุดัดตัวเด็ก ๆ เขา เขาใจว่าจะเป็นผู้วิญ แต่กตายเป็นฆนพระนม
 ไปตงหมักมด้อย่างอยู่เต็มอ เพราะฉะนั้นในการที่จะให้มีรูปภาพของ
 ดัดนั้น ก็เป็นการยุ่งยาก นอกจากว่าทำไม่ได้ ก็ขอว่าท่านผู้ใหญ่
 บ้านไม่ใช่ว่าจะทำได้ทุกคน แต่ถ้าวาระจะต้องไปเพิ่มให้แก่เจ้าของดัด
 นั้นเอง คือว่าในเรื่องความยุ่งยาก ก็ขอว่าในเรื่องที่จะต้อง เป็นพิเศษ
 อะไร ซึ่งจะเป็นการเคอครอน

๑๖.๐๔ น.

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณบุรี) : รัฐบาลทราบหรือ
 ไม่ว่า ได้เคยมีผู้ทูลจวกตักเขา กระบือมาจากที่อื่น แล้วมาจกระเบียน
 คือท่านผู้ใหญบ้าน โดยอ้างว่าเป็นดัดที่ถูกคอก เช่นนั้นความจริงหา
 ใช้ดัดที่ถูกคอกไม่ เนื่องจากมีได้จกหมายชอญเช่นนั้นเอง ถ้าหากว่า
 รัฐบาลเห็น การจกหมาย ชอญดัดที่ถูกคอกในเวลา เร็ว ฉะนั้น อาจจะ
 เป็นการไม่แน่นอน และข้าพเจ้า ขอถามว่า ดัดที่ถูกคอกนั้นเกิดนับ
 จำนวน เช่นเป็นคันว่า ๖ คันหรือ ๓ คัน ให้เจ้าของมาจกระเบียนได้หรือไม่

น.ต. หลวงข้าราชการสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 มหาดไทย : ได้มีกำหนดอยู่แล้ว นอกจากนั้น พระราชบัญญัติซึ่งได้
 ปรับปรุงใหม่ก็ได้มีกำหนดไว้เช่นเดียวกัน

ประธานสภาฯ : หมทระเบียบวาระ กะที่ ๑ ค่อยไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินสำหรับที่ดิน และที่ดินกูรรัตน์ ตำบลในเมือง อำเภอเมืองอุบล จังหวัดอุบลราชธานี ให้แก่กระทรวงมหาดไทย พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมการดำเนินคดีที่ ๑ พิจารณาเสร็จแล้ว เสนอให้พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอให้เลขาธิการร่างฯ อ่าน

เลขาธิการสภาฯ : ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่มีผู้แปรญัตติ และไม่มีการแก้ไข

ประธานสภาฯ : หมทวาระที่ ๒ แล้ว ค่อยไปพิจารณาวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควรที่จะออกใช้เป็นกฎหมายได้ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่าพระราชบัญญัตินี้ผ่านเพื่อออกใช้เป็นกฎหมายได้ ค่อยไป ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินเหมือนท่า ตำบลในเมือง อำเภอเมืองอุบล จังหวัดอุบลราชธานี ให้แก่สภาเทศบาลเมือง พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมการดำเนินคดีที่ ๑ พิจารณาเสร็จแล้ว เสนอให้พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาฯ : ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่มีผู้แปรญัตติและไม่มีการแก้ไข

ประธานสภาฯ : หมวดกระทู้ ๒ ต่อไปพิจารณากระทู้ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัติ^๕นี้ควรออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่า พระราชบัญญัติ^๕นี้ ออกใช้ เป็นกฎหมายได้ ในวาระต่อไป ขอให้ที่ประชุมพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน^๕ที่ไม่ยอม ค่าบดนครสวรรค์ออก อำเภอปากน้ำโพ จังหวัดนครสวรรค์ ให้แก่กระทรวงกลาโหม พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่ง คณะกรรมการ สำนัญ ชุดที่ ๓ พิจารณาเสร็จแล้ว เสนอให้พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒ และ ๓ ขอให้เดชาธิการฯ อ่าน

เลขาธิการสภาฯ : ร่างพระราชบัญญัติ^๕นี้ไม่มีผู้แปรญัตติ และไม่มีการแก้ไข

ประธานสภาฯ : หมวดกระทู้ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใด เห็นว่าร่างพระราชบัญญัติ^๕นี้ ควรออกใช้ เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัติ^๕นี้ ออกใช้ เป็นกฎหมายได้ ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของนายปรีกษ์ แก้วปลั่ง ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุรินทร์

๑๖.๐๘ น.

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : การที่ข้าพเจ้าเดินอว้าง
 พระราชบัญญัติฉบับนั้นมาให้ดูว่าขึ้นพิจารณา ก็โดยที่พระราช
 บัญญัติมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง พุทธศักราช ๒๕๑๖
 มาตรา ๓๗ อนุมาตรา ๓ วรรค ๒ ผ่อนผันให้ผู้ที่มีใบสอบไล่ได้ชั้น
 มัชฌมบริบูรณ์ ของกระทรวง อธิการ หรือสอบความรู้อย่างอื่นของ
 มหาวิทยาลัยนี้ได้ หรือสอบความรู้อย่างอื่นอันมหาวิทยาลัยยอมรับ
 ให้เท่าเทียมฐานะดังกล่าวแล้วข้างต้น ให้สมัครเข้าเรียนได้ภายใน
 กำหนดเพียง ๓ ปี นับแต่วันใช้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยวิชา
 ธรรมศาสตร์ และการเมือง พุทธศักราช ๒๕๑๖ ซึ่งบังคับกำหนด
 การผ่อนผันมานานแล้ว

ในขณะที่ มหาวิทยาลัย ผ่อนผันให้เข้าเรียนได้นั้น บุคคลที่ไม่
 สามารถจะเข้าด้วยเหตุข้อไปนั้นเป็นอันมาก คือ

๑. กำหนดการผ่อนผันน้อยเกินไป ผู้ที่มีสิทธิ์ที่จะเข้าเรียนได้
 ไม่ทราบกำหนดการผ่อนผันทั่วถึงกัน เป็นเหตุให้สมัครไม่ทัน
๒. บางคนได้ทราบกำหนดการผ่อนผัน ต่อเมื่อ ใกล้ ชัด จะถึง
 กำหนดแล้ว จะสมัครหรือไม่ทัน เพราะเจตนาผ่อนผันจะหมดแล้ว
๓. บางคนมีฐานะยังขัดสน ไม่สามารถที่จะเสียค่าเล่าเรียนได้
 จึงยังไม่สมัครเรียน แม้แต่บางคนที่ยังสมัครไปแล้ว ก็ยังไม่ได้เสียค่า
 เล่าเรียนก็มีอยู่

๕. บางคนคงามรู้ ตั้ง กว่า บุคคล บาง ประเภท ที่ ผ่อน ผัน ได้ ตาม ที่ ระบ ใน พระ ราช บัญญัติ แต่ ไม่ ถูก ตาม ประเภท ที่ ระบ นั้น จึง ไม่ มี สิทธิ สมัคร เรียน เช่น คน ที่ ไม่ ใช่ เป็น ผู้ แทน ตำบล ไม่ ได้ เป็น ข้าราชการ ไม่ ใช่ เป็น สมาชิก สภา ผู้ แทน ราษฎร และ ไม่ ใช่ ทนาย ความ เป็น ต้น ด้วย เหตุ นี้ เจ้า พ่อ เจ้า แม่ มีความ ประสงค์ อยาก ที่จะ ให้ มีการ เปิด การ ผ่อน ผัน รับ เข้า เรียน อีกครั้ง หนึ่ง เหตุผล ที่ เจ้า พ่อ เจ้า แม่ ขอ เพิ่ม คณ น ม คง นี้ ความ หลัก เพียง ข้อ เดียว ใน การ สมัคร เรียน มหาวิทยาลัย เพื่อให้ ป้องกัน ผู้ ควร จะมี สิทธิ ให้ ได้ เข้า เรียน เหมือน ผู้ ที่ เข้า เรียน มา แล้ว ประเทศ ที่ มีการ ปกครอง ระบอบ ประชาธิปไตย อัน เป็น ระบอบ ที่ เรียก ว่า ให้ ราษฎร เดิน หน้า รัฐบาล เดิน หลัง ถ้า ราษฎร ผู้ เดิน หน้า ชาว หลัก วิชา ทางการ เมือง ก็เป็น ความ ยาก ลำบาก แก่ รัฐบาล ผู้ เดิน หลัง เป็นอย่างมาก เพราะ ฉะนั้น จึง เห็น จำเป็น อย่าง ยิ่ง ที่จะ ต้อง ให้ พล เมือง ส่วน มาก ได้ รับ การ ศึกษา วิชา ธรรม ศาสตร์ และ การ เมือง เพื่อ เป็น แนวทาง ปฏิบัติ ตาม ระบอบ ประชาธิปไตย อัน นี้ จึง ควร ผ่อน ผัน ให้ สมัคร เรียน อีกครั้ง หนึ่ง ให้ ได้ รับ ภาพ ในการ เข้า เรียน เพียง อีก มี เดียว เท่านั้น เพื่อให้ ความ เต็ม อ ภา การ ระหว่าง ผู้ ที่ เข้า เรียน มา แล้ว กับ ผู้ ที่ยัง ไม่ ได้ เข้า เรียน ผู้ มี อ ภ ฐานะ เท่า ๆ กัน ถ้า หรับ พระ ราช บัญญัติ ที่ เจ้า พ่อ เจ้า แม่ ขอ เพิ่ม คณ น ม คง ขอ ย ถ้า หรับ ข้อ ๑ ข้อ สุดท้าย คือ จาก ข้อ ๕ ข้อ เดียว “ผู้ ซึ่ง ได้ รับ สิทธิ ให้ เข้า ศึกษา ใน แผน ก น ิ ศ าสตร์ ได้ ตาม ข้อ บังคับ ที่ ใช้ อยู่ ใน ขณะ ที่ ประกาศ พระ ราช บัญญัติ นี้ ” ก็ ให้ มี สิทธิ เข้า เรียน ด้วย เหมือน กัน ถ้า หรับ การ ที่จะ ลง

มีคนรับเข้าออกต่างเรื่องตั้งเกิดเท่าที่ใดตั้งเกิดมาแล้วให้ส่งมา
อีกผู้ มีเกียรติทั้งหลายใครด่าหมิ่นคนในการที่จะลงมือตีก็เด็กลงช้อย เท่าที่
ตั้งเกิดมานั้น ถ้าเรื่องใครที่รัฐบาลบ้าน สมานซึกต้องหมากหมักดมโรง
ช้อยบ้านไปค้อย และประการที่ส่งถ้าเรื่องใครรัฐบาลเด็มนอ สมาน
ซึกต้องหมาก.....

ประธานสภาฯ: ท่านนั่งก่อน ท่านอย่าไปว่าสมานซึกกันเอง
เขาก็มีจิตใจเหมือนกัน

นายปรีกษี แก้วปลั่ง (สุรินทร์): เป็นเหตุผล

ประธานสภาฯ: ไม่ใช่เหตุผล เขาพระราชบัญญัติเห็นว่าออก
มาว่ากัน

นายปรีกษี แก้วปลั่ง (สุรินทร์): ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าขอ
พูดต่อไป ความจริงนั้น รัฐบาลก็ดี ดภาฯก็ดี ต่างเป็นผู้ให้
อำนาจอธิปไตยแทนราษฎร ถึงใคร ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างเราควรจะร่วมกัน
คิดร่วมกันทำ เพื่อที่จะก้าวไปได้ดำเนินไปให้ถูกต้องตามหลัก ๖ ประการ
ประเทศจึงจะก้าวหน้าไปสู่ความเจริญ การทำอะไรก็จะต้องทำด้วยเหตุ
ผล เพราะฉะนั้นก่อนที่จะมีการลงมติ ขอสมานซึกทุกคนจงได้ฟังเหตุ
ผลให้แจ่มแจ้งซึกพอให้เห็นขาวสะอาดเสียก่อน แดงจึงลงมติ ที่ข้าพ
เจ้าขอแสดงความคิดเห็นของประการสำหรับพระราชบัญญัติฉบับ
นี้เจตนารมณ์แรกก็ใคร่ด่าอยู่แล้ว ก็ขออยากจะเปิดให้มีสิทธิเราเขียน
อีกครึ่งหนึ่ง สำหรับพระราชบัญญัติฉบับนี้ ถ้าหาก ว่าสมานซึกผู้

เกียรติทงหดายเห็นว่าสมควร ที่จะให้มีการผ่อนผันให้เข้าเรียนอีกครึ่ง
หนึ่งหรือให้ลงมติรับ หลักการและข้อเสนอนี้ดำน แต่ถ้าหากว่าคณะ
กรรมการมหาวิทยาลัยยินดีที่จะรับไปพิจารณา ข้าพเจ้าก็ยอม

ประธานสภาฯ : ผู้ใดมีความเห็นคัดค้าน.

๑๖.๑๔ น.

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง การต่าง
ประเทศ : รัฐบาลได้เห็นใจผู้เสนอในการ ที่จะให้บุคคลตามที่ท่านผู้
เสนอได้ระบุไว้ ใน ร่าง พระราชบัญญัติ นั้น ได้ มีโอกาส ได้ ศึกษาใน
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง แต่ว่ารัฐบาลจำเป็นต้อง
คัดค้านพระราชบัญญัตินี้เนื่องจากเหตุที่ว่า การศึกษาในมหาวิทยาลัย
นั้นมียุทธ์สองชนิดด้วยกัน คือการศึกษาเพื่อปริญญาอย่างหนึ่ง และ
การศึกษาเพื่อประกาศนียบัตรอีกอย่างหนึ่ง การศึกษาเพื่อรับปริญญา
นั้นเป็นการศึกษา ซึ่งจำเป็น ที่สุด ที่เราจะ ต้องได้ เตรียมวิชา ขั้นต้นมา
เหตุฉะนั้นในแผนการศึกษาของชาติ เราจึงได้วางตั้งแต่พื้นฐานเป็นต้น
ไป จะจัดให้มีการเตรียมมหาวิทยาลัยขึ้น อีกประการหนึ่ง ใน
การศึกษาเพื่อรับปริญญา นั้น เราไม่ต้องการแต่เพียงจะให้ปริญญา
ของเราได้ รับความ นิยมแต่ ภายใน ประเทศเท่านั้น เราต้องการให้
ปริญญาของเราได้ รับความ ยกย่อง ในนานาประเทศด้วย ด้วยเหตุที่
ว่าผู้ ที่ได้ รับการ ศึกษาใน มหาวิทยาลัย อาจจะไป ศึกษา ต่อใน ต่าง
ประเทศ ดังมีตัวอย่างมาแล้ว ถ้าวาง ก็ผู้ที่ ได้สำเร็จปริญญาจาก

มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง เมื่อได้ไปเรียนในต่างประเทศ และมีบางประเทศ ดังเช่นประเทศฝรั่งเศส ก็ได้ยอมให้เทียบเท่ากับ ดิซองซิเอ (Licencié) ของเขา และผู้ซึ่งดำรงปริญญาของเรา ก็ไปทำในชั้น ด็อกเตอร์วาท (Doctorat) ได้ทีเดียว คือหมายความว่าปริญญาเอกทีเดียว และในการที่เรายอมรับวิทยฐานะของเราเช่นนั้น ก็เพราะเขาได้พิจารณาวิชาชั้นต้นแต่เดิม นั้นก็ยอมรับมา และคือไปนั่งคอยเตรียมมหาวิทยาลัย เหตุฉะนั้นเมื่อได้พิจารณาดังกล่าวโดยทั่วๆ ไปอันเกี่ยวแก่การศึกษาเพื่อปริญญาแล้ว ก็เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้อง กำหนดให้มี พหุความรู้มัธยม ๘ หรือเทียบเท่ามัธยม ๘ จริงอยู่ในชั้นต้น เราได้ มีบทบัญญัติเฉพาะภาค แต่บทบัญญัติ เฉพาะภาค ในบางกรณี เราทำกันเมื่อเราได้เริ่มตัวกิจการใหม่เหมือนอย่างมหาวิทยาลัย เมื่อเริ่มใหม่ มีบทเฉพาะภาค แต่บทภาคก็ดังเดิมมา ๔-๕ ปีแล้ว ถ้าเราจะมีบทเฉพาะภาคอีก เรื่องก็ไม่เรื้อรปถัน คือหมายความว่าเราจะทำเช่นนั้นไป ก็จะไม่เป็นที่สิ้นสุด แต่ความประสงค์ของท่านผู้เสนอนั้น อาจจะทำได้ โดยเราไม่ต้องแก้พระราชบัญญัตินี้ คือ นอกจากการศึกษาเพื่อปริญญาแล้ว ยังมีการศึกษาเพื่อประกาศนียบัตร จริงอยู่ใน มหาวิทยาลัยหนึ่งไม่ได้ตัวในการ ศึกษาเพื่อประกาศนียบัตร แต่ว่าในพระราชบัญญัติได้ให้อำนาจไว้แล้ว และทาง มหาวิทยาลัยวิชา ธรรมศาสตร์และการเมืองก็ได้ ควรที่จะให้ มีการศึกษาเพื่อประกาศนียบัตร

แต่ไม่ใช่เพื่อปริญญา และการศึกษา ทางนั้นกำหนดความรู้ ของคน
ก็อาจจะคำนึงถึงบุคคลต่าง ๆ ดังที่ผู้เสนอลี้รางมา อีกประการหนึ่ง
ถึงผู้ที่จะไม่ได้มีขมบบริบูรณ์ของ กระทรวงธรรมการ ก็ตาม ในพระ
ราชบัญญัตินั้นก็ได้เปิดโอกาสไว้ ว่าผู้ ที่สอบวิชาเบื้องต้นได้ ก็ อาจจะ
เข้าศึกษาได้เหมือนกัน ทั้งนี้เพื่อที่เราจะได้รักษามาตรฐานแห่งวิชา
ระดับต้นไว้คงที่ตลอดมาแต่อดีต ฉะนั้น รัฐบาล จึงจำกัดองค์ความรู้
ราชบัญญัตินี้ คือไม่สมควรจะรับหลักการ

๑๖.๑๘ น.

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อนุชราชานันท์) : ในการที่ผู้เสนอ
ได้เสนอพระราชบัญญัติชั้นมากด้วยเจตนาดี และข้าพเจ้าได้พบ กับผู้
เสนอแล้ว ก็ได้พยายามจะให้เหตุผลหลายทาง ทางที่ รัฐบาลได้กล่าว
เหตุผลนั้นก็น่าเห็นใจ แต่ข้าพเจ้าคิดว่า เพื่อที่จะให้ พระราชบัญญัติ
สัมประสงค์ของผู้ร่างขึ้นมา รัฐบาลจะรับรองว่าใน ปลายปี หรือ
ต้นปีหน้า ถ้ามีการสอบความรู้เบื้องต้นคงที่ใดก็ตามแล้ว ก็จะทำให้ผู้
ที่มีสิทธิตามผู้ร่างนั้น ได้มีโอกาสเข้าสอบความรู้เบื้องต้นได้ ถ้าเช่นนั้น
บางทีเจ้าของคงอาจจะถอนไปได้

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรี ว่าการ กระทรวงการต่าง
ประเทศ : ทางมหาวิทยาลัยใด ก็คล้ายเหมือนกันว่าใน ตอนต่อไปนี้จะ
ให้มีการ สอบความรู้ เบื้องต้น อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็น ครั้งเดียว เท่านั้น

เพราะต่อไปนั้นเราจะต้องจัดตัวกันเป็น การเตรียมมหาวิทยาลัยให้เป็น
การเข้มนวด

๑๖.๑๕ น.

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : ในการที่รัฐบาลจะให้มี
สอบวิชาชั้นต้นออกครึ่งหนึ่งนั้น จะให้ มุคคตเท่าที่ระบุได้ นั้นมีสิทธิสอบ
ด้วยหรือไม่ ถ้าหากว่า จะให้ มุคคตที่ ระบุได้ ที่ ข้าพเจ้า ต้องการให้
เขาเรียนนั้นมีสิทธิสอบด้วย ข้าพเจ้าก็ขอถอนพระราชบัญญัติ

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง การต่าง
ประเทศ : คือเรื่องนรของคบมอยู่แล้ว และข้าพเจ้าได้ ชี้แจงมาแล้ว
ว่า ถึงแม้ว่าท่านจะไม่ได้ สอบวิชาชั้นต้น แต่ว่าจะหาทางเรียน เพื่อ
ประกาศนียบัตรแต่ไม่ใช่เรียนเพื่อปริญญา เพราะฉะนั้นก็เชื่อว่าความ
ประสงค์ของผู้เสนอก็ได้สัมความประสงค์ แต่ว่าจำเป็นที่จะต้องมีการ
สอบกัน

๑๖.๒๐ น.

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : เท่าที่รัฐบาล บอกว่าสม
ความประสงค์นั้นยังไม่กระจ่างแจ้ง ข้าพเจ้าอยากจะทราบบุคคลที่ระบุ
ได้ในพระราชบัญญัตินี้คือ ๑. ดัมาชิก ๑ภาคผู้แทนราษฎร ซึ่งบาง
คนอาจจะอยากสอบก็ได้ ๒. ข้าราชการประจำการซึ่งยังไม่ได้เข้า

ศึกษาในมหาวิทยาลัย ๓. ครูประจำภาค สอบได้ใบประกาศนียบัตร
ตั้งแต่ครูมด ๔. ทนายความชั้นสอง ๕. เคยเป็นนักเรียนของ
โรงเรียนกฎหมายแห่ง กระทรวงยุติธรรม และ ๖. ผู้ซึ่งได้รับ
สิทธิเข้าเรียนในแผนกนิติศาสตร์ ทั้งหกประเภทนี้มีสิทธิเข้าสอบได้วิชา
ชั้นต้นด้วยหรือไม่

๑๖.๒๑ น.

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง การต่างประเทศ
ประเทศ: การที่ท่านได้ระบุชื่อมา เราจะต้อง ปรับปรุง อะไรกันอีก
บางอย่าง เพราะฉะนั้น เท่าที่ข้าพเจ้าได้ แถลงมาแล้ว ถ้า จะคำนึงถึง
บุคคลดังต่อไปนี้ ซึ่งรายละเอียดเป็นประการใดนั้น ก็จะต้องพิจารณา
กัน कुछกรงหนึ่ง

ประธานสภาฯ : อย่างไรท่าน ท่านถอนหรือ

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : ข้าพเจ้าขอถอน

ประธานสภาฯ : เมื่อผู้เสนอ ขอถอน จะมีผู้ใด ชัดชั่งใหม่
เมื่อไม่มีผู้ใดชัดชั่ง ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้ถอน พระ ราช
บัญญัตินี้ไปได้ ในอาระต่อไป ขอให้พิจารณา ร่าง พระราช บัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พุทธศักราช
๒๔๘๐ ของนายเทพ โชติทูลิต ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุรินทร์

๑๖.๒๓ ๒.

นายเทพ โชตินุชิต (ชุนษ์) : หลักการและเหตุผลในพระราชบัญญัตินั้นคงที่แจกได้ ตามตำแหน่งที่มาชิกทุกคนได้รับแล้ว แต่
 ว่าเหตุผลนั้นอาจจะสั้นไป เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าได้ เขียนอย่างรัดกุม
 น้อย แต่เพื่อที่จะให้เหตุผลนั้น มากมายกว่าที่ได้ เขียนไว้ แล้ว จึง
 จะขออธิบายดังต่อไปนี้ เหตุที่ข้าพเจ้าได้ เสนอ พระราชบัญญัติ อัน
 ๕ ขนานมาดังกล่าว นักเนืองด้วยประมวล วิธีพิจารณา ความแพ่งเดิม ของ
 เราที่บัญญัติไว้ในเรื่อง ละเมิดอำนาจ คำนั้นไม่ชัดเจน พอว่าผู้ ซึ่ง
 ได้กระทำการหมิ่นประมาทต่อผู้ พิพากษาโดยตรงเพราะตัวนั้นจะต้อง
 ได้รับโทษตามมาตรา ๓๓ แห่งประมวลวิธีพิจารณาคความแพ่งบัญญัติ
 ๕ ไว้แล้วนั้น ทั้งนี้เหตุผลโดยที่ถ้าในการประชุมสมัยประชุมที่เสด็จมา
 ๕ คือเมื่อ ๒-๓ ปีต่อมาแล้ว ในการพิจารณาประมวลวิธีพิจารณาคความ
 แพ่ง ในมาตรา ๓๐ วรรค ๒ ของประมวลแห่ง ๑ เดิมนั้นได้ มีสมาชิก
 ๕ ผู้หนึ่งได้ขอคัดอำนาจของศาลตั้งที่ข้าพเจ้าได้เขียนมานั้น และก็ มา
 ๕ ตอนหลัง ถึงมาตรา ๓๓ ในเรื่องกำหนดโทษนั้น กรรมาธิการได้แก้
 ๕ ลงไปใหม่ กฎหมายที่เขียนไปนั้นท่านองคდაย ๆ ก็บอกว่าจะแก้มาตรา
 ๕ ๓๐ ตามร่างไว้ อีก แต่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย สมาชิกผู้นั้นจึงได้ขอคำที่
 ๕ เขียนกฎหมายขึ้นมาใหม่ให้มันชัดเจน เพราะว่าประมวลแพ่งนั้นเป็น
 ๕ ประมวลกฎหมายของสยาม เราจะต้องเขียนเพื่อทุกคน ไม่ใช่เขียน
 ๕ กลุ่ม ๆ และเหตุการณ์ ที่กระทำนั้นปรากฏในรายงานนั้นแล้ว เป็นที่ขอ

หนึ่งอย่างใด จึงจะไม่รีบร้อน ทันทัญหาซึ่งข้าพเจ้าเขียนมา ใหม่น
 ่า ทมิฬ ประมาณผู้พิพากษา ผู้กระทำตาม ทนาย มชค ก่อหรือ ควร
 เขียนกฎหมายให้ชัด ส่วน มัญหา ในเรื่อง การลงมติ รัมหดกั้น อีก
 อย่างหนึ่ง แต่ข้าพเจ้ามีความเห็นคงว่า เราควร เขียนให้ชัดเพราะ
 ฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นจากผู้พิพากษานานเราควรเคารพเรา และข้าพเจ้าขอ
 แน่ว่าท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเองก็คงเห็นพ้องด้วยว่าผู้
 พิพากษาของเรา นั้นควรได้รับเกียรติยศ ยิ่งกว่าที่ เป็นมาแต่เดิม หากมี
 ใครคนหนึ่ง ได้มาทำการมรดกหา คือผู้พิพากษาชั้นแล้ว ผู้พิพากษาที่
 ทำอะไรไม่ได้เลยคือว่าจะส่งปริมาณก็ไม่ได้ นี่เป็นการเสื่อมอำนาจ
 อย่างหนึ่ง เพื่อให้การอภิปราย กันจนต้นตอหม้อย คงความจริงเหตุ
 ผลยังมีอีกมากมาย ที่จะอภิปราย กัน แต่ข้าพเจ้าใคร่จะฟัง เหตุผลของ
 ฝ่ายรัฐบาล และสมาชิก ฝ่ายค้านว่า มีเหตุผล อย่างใดบ้าง ว่าจะไม่รั
 หดกั้นเพราะฉะนั้นในที่สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าหวังว่าเพื่อนสมาชิกของข้าพ
 เจ้าหรือฝ่ายรัฐบาลคงจะแก้ความข้องใจของข้าพเจ้าให้หายได้

๑๖.๒๗ น.

นายทองอินทร์ ภูพิพัฒน์ (อุบลราชธานี): เมื่อกษัตริย์
 เสนอใบบอกถึงว่า ได้มีสมาชิกผู้หนึ่งได้เสนอแปรญัตติให้ตัดข้อความ
 ที่ท่านได้เพิ่มเข้ามาออก ในชั้นนี้ก็คือข้าพเจ้าเอง เมื่อผู้เสนอใ
 บบอกเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะได้แย้งในเหตุผลนัก เพราะ

ว่าข้าพเจ้าก็มีเหตุผล อยู่บ้างเป็นบางประการ แต่ในชั้นนี้ข้าพเจ้าทราบ
 ว่า ในทางที่เราจะแก้ประมวลกฎหมายนั้น ถ้าเราจะกระทำกันบ่อยๆ
 และกระปรืดกระปรอยกัน ก็ย่อมจะไม่เป็นผลสัมบูรณ์ ในอำนาจศาล
 และในทางที่เรามีข้อผูกพันในเรื่อง ประมวลกฎหมายในทางสัญญาบัตร
 ต่างประเทศ นั้นก็ย่อมจะมีการกระทบกระเทือน และระหว่างนี้ข้าพ-
 เจ้าก็เข้าใจว่า รัฐบาลได้มีคณะกรรมการ ชนชั้นหนึ่ง อยู่แล้วที่จะระ-
 ดมประมวลนี้ ข้าพเจ้า เห็นว่าถ้ารัฐบาลจะรับ ร่างพระราชบัญญัติ
 นี้ไปพิจารณาเสียแต่ก็เสนอมานี้ใหม่ จะในรูปใดก็ตาม ในกรณีเช่น
 นี้ก็อาจจะทำให้การพิจารณาของสภาฯ นั้นดีลง แต่ถ้าแม้ว่ารัฐบาล
 จะให้รับหลักการของพระราชบัญญัตินี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงจะได้ยืนยัน
 ในเหตุผลที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วเมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๔๗๗

๑๖.๒๘ น.

เจ้าพระยาศรัทธธรรมาธิบดี รัฐมนตรีว่าการกระทรวง ยุติ-
 กรรม: ร่างพระราชบัญญัติ ตามที่สมาชิก เสนอเพื่อแก้ไข เพิ่มเติม
 มาตรา ๓๓ แห่งประมวล วิธีพิจารณา ความแพ่ง โดยที่จะให้รักษา
 เกียรติของผู้ พวักษา ซึ่งเป็นอำนาจ ฝ่ายตุลาการไว้ นั้น ถ้าจะว่ากัน
 ตามหลักในทางศาลยุติธรรมแล้วละก็ รัฐบาลก็ไม่มีเหตุที่จะรับ
 ข้อง แต่ว่าการแก้ไขประมวลกฎหมายนั้นจำเป็นต้องทำโดยรอบคอบ
 เพราะเกี่ยวกับเทคนิคแห่งวิชาประมวลกฎหมาย และต้องพิจารณาถึง

แบบอย่างที่ใช้ ไทยทั่ว ๆ ไป คือว่าเราต้องคิดถึงข้อประกอบ ไม่
 เหมือนกับกฎหมายที่ปลัดขอย เพราะกฎหมายนี้ตั้งที่ท่านผู้เสนอนบอก
 ว่าประมอดนี้เป็นกฎหมายและตั้งที่ถาวร เพราะฉะนั้นไม่ใช่เรื่อง
 ที่เราจะแก้ ที่ดน้อยและบ่อยจนเกินไป ซึ่งจะทำให้เสียหลักของการ
 ถาวรตั้งที่ท่านได้กล่าวไว้แต่ ประมอดกฎหมายที่ออกใหม่ในเวลาที่
 รัฐบาลได้มอบให้คณะกรรมการกฤษฎีกาเป็นผู้ พิจารณาว่าจำเป็นจะ
 ต้องแก้ไขประการใดหรือไม่ ซึ่งระหว่างนี้ คณะกรรมการก็กำลัง
 ศึกษาคำแนะนำแก้ไขอยู่แล้ว รัฐบาลจึงเห็นว่าการแก้ไขควรจะทำไป
 พร้อม ๆ กัน เมื่อความประสงค์ของสมาชิกกับของรัฐบาลในรัชที่จะ
 รักษาเกียรติของผู้พิพากษาไว้ ครองกันแล้ว และเพื่อให้ประมอด
 กฎหมายของเราเป็นไปด้วยดี รัฐบาลจึงขอจะรับร่างของท่านสมาชิก
 ไปพิจารณาก่อนสักว่า จะรับหลักการ เพื่อที่จะให้เสนอบริษัฏมา
 พร้อมกันในเวลาอันสมควร หวังว่าท่านคงจะไม่รังเกียจ

นายเทพ โชตินุชิต (รัฐมนตรี) : เมื่อเพื่อนสมาชิกของข้าพ-
 เจ้า และทางรัฐบาล มีความเห็นพ้องด้วย กันว่าร่างพระราชบัญญัติ
 ควรจะได้ปรับปรุงกันใหม่เป็นแก่นสาร คือว่าประมอดของเรานั้นยัง
 ไม่สมบูรณ์พอ และต้องการเอาพระราชบัญญัติอันนี้เข้าไปปรับปรุง
 ด้วยอีกสักหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นพระเดชพระคุณ และยินยอมให้รับ
 หลักการไปได้

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ขุนบุรี) : ตามที่ท่าน รัฐมนตรี

กล่าวตักท้วงว่าภายใน เวลาอันควร นั้น ข้าพเจ้า ยากจะทราบว่า
เวลาอันควรนั้นกำหนดเมื่อไร

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ เขาตอนแล้ว เราจะมอบให้รัฐบาล
รีบไปพิจารณาก่อนรับหลักการ

๑๖.๓๒ น.

นายเทพ โชตินุชิต (บุรีรัมย์) : ไม่ใช่ข้าพเจ้าขอถอน คือ
หมายความว่าให้รัฐบาลรีบไปพิจารณาได้

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าบอกแล้วว่า ท่านยอมให้รัฐบาลรีบ
ไปพิจารณาก่อนรับหลักการ ไม่ใช่ถอน ผู้ใดมีความเห็นอย่างไรใหม่
เมื่อผู้ เด่นขอเห็นว่าจะมอบให้รัฐบาลไปพิจารณาก่อนรับหลักการ
เมื่อไม่มีผู้ใดเห็นอย่างอื่น ข้าพเจ้า ถือว่าที่ประชุมอันอนุมัติ หมก
ระเบียบวาระแล้ว เด็กประชุม

เด็กประชุมเวลา ๑๖.๓๓ กวฬฬกา

สุธรรมวินิจฉัย
จำรัส มหาวงศันนัฒน
วกรการบัญญา
บรณฉ์ สวันตรัจฉฉ์

สนฬท พฉวนวล
ประเสรฐ บัฒมะสุคณฉ์
บญชั่วย สคณธมฉ์
ประสฬทฉ์ ศรีสุชาต

อรุณ ทองบั้งไขติ
บรรณาการ
ทองสืบ ศุภะมาร์ค
เสงี่ยม เจริญฮวด
สอน พงศ์สุวรรณ
ทองอยู่ พุฒพัฒน์

ตรวจแก้ ๒๖/๓๐/๘๐

นายศิริ อินทร
ถิน ชูทรัพย์
สุรินทร์ ลีผลาภ
นายประเทือง อินทร
ผู้ตรวจงานการประชุม

วิทร
รองประธานคนที่ ๓ (ลงนามแทน)

คหกรรมบดี
เสนาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่โรงพิมพ์เคลมส์ ถนนสีพระยา จังหวัดพระนคร

นายจ้อย หล่มสาโรษ ผู้พิมพ์โฆษณา พ.ศ. ๒๔๘๐

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร